

Ik zoek naar Liefde

Krachten op de wereld

Bianca Grootfaam

Highly Favored Publishing
Nederland

Oorspronkelijke titel: I was looking for love, Powers on the earth

2de editie

©2016 door Bianca Grootfaam.

Highly Favored Publishing

Ik zoek naar Liefde, Krachten op de wereld

Nederlandse vertaling © 2016 **Eunice Anita**

Highly Favored Publishing

www.highlyfavored.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, gedistribueerd of in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming.

De Bijbelteksten in deze uitgave zijn ontleend aan *De Nieuwe Bijbelvertaling*, Copyright © Nederlandse Bijbelgenootschap 2004/2007

Redactie door Eunice Anita, Duvilène Pieter en Tairina Waoe

Omslagontwerp © 2015 door Highly Favored Publishing

Vormgeving binnenwerk © 2014 door BookDesignTemplates.com

Geprint in Nederland

Sommige namen en persoonlijke gegevens zijn gewijzigd om de individuen te beschermen.

Vanwege de dynamische aard van het Internet, webadressen of koppelingen in dit boek zijn mogelijk gewijzigd sinds de publicatie en zijn misschien niet langer geldig.

De inzichten in dit boek zijn uitsluitend van de auteur en komen niet noodzakelijk kerwijs overeen met de standpunten van de uitgever.

Waargebeurde verhalen

Paperback ISBN 978-94-92266-02-6

E-book Epub ISBN 978-94-92266-07-1

NUR 402, 700

Dit boek draag ik op aan

*de Almachtige God omdat Hij mij de genade
gaf om dit boek te mogen schrijven.*

*Vader bedankt dat U mij heeft gezegend met een man als Dayan.
Bedankt dat wij samen Uw Woord kunnen prediken,
U aanbidden en loven.*

INHOUD

INTRODUCTIE.....	i
MIJN KINDERJAREN.....	1
JONG EN ONBEVANGEN	17
KEUZES IN HET LEVEN	31
KRACHTEN OP DE WERELD.....	47
CORRUPTIE, VERRAAD EN MEER.....	63
BALANCEREND OP EEN BALK	79
OPNIEUW IN DE GEVANGENIS	95
OMHELS VERANDERING	125
EPILOOG	139
DANKWOORD	141
OVER DE AUTEUR	143
CONTACTGEGEVENS.....	145

INTRODUCTIE

Het was een koude en rustige avond. Ik lag op mijn bed, in een cel van de vrouwengevangenis Nsawam Female Prison in Ghana, te denken aan een aantal dingen dat ik in mijn leven had gewild. Ik liep al een tijdje met de gedachte om mijn verhaal te schrijven, maar het was mijn Bijbel leraar, Dan Buxton, die me geïnspireerd had om het ook daadwerkelijk te doen. Toen hij die opmerking maakte, dacht ik: waarom niet? Ik was voor de derde keer gearresteerd en het was tijd om wakker te worden en uit te zoeken wat de oorzaken van mijn problemen waren.

Die nacht besloot ik om een pen en een stuk papier te vragen om een aantal punten op te kunnen schrijven. Deze punten zouden het begin van de tekst voor een boek worden, dit boek. Ik schreef toen ik in de gevangenis zat. Om dit te kunnen doen, moest ik toestemming vragen aan de ‘Officer In Charge’ (OIC), de directeur van de gevangenis. Gevangenen mochten niet over papier en potloden of pennen beschikken, maar ik moest ze hebben om mijn verhaal te

kunnen schrijven. Ik kreeg toestemming onder de voorwaarde dat ik mijn aantekeningen zou indienen voor beoordeling door de OIC. Ik had geen moeite met de aan mij voorgeschreven beperking zolang ik maar mijn verhaal mocht schrijven. Ik begon te schrijven. Terwijl ik bezig was, wou ik dat de hele wereld te weten zou komen dat ik aan het schrijven was. Eenmaal klaar, gaf ik het materiaal aan de OIC zoals wij hadden afgesproken. Na enkele dagen kwam ze naar me toe met tranen in haar ogen. Ze overhandigde me mijn papieren en vertelde me dat het verhaal zeer krachtig was. Dat het indruk op haar had gemaakt en ze was er zeker van dat het ook anderen zou aanraken. Ik bedankte haar voor het compliment en bewaarde de papieren op de enige plek die mogelijk was in de cel, onder mijn kussen. Tot mijn verbazing nam een celgenoot mijn papieren en las het verhaal. Nadat ze klaar was, gaf ze me de volgende schriftelijke reactie:

Gelieve Bianca, je hoeft je niet te schamen. Zeg de waarheid en zet de duivel te schande. Wij zullen van jouw fouten leren en de volgende generatie zal iets goeds van je leren. Ik ben ervan overtuigd dat als je dat doet, alle eer en glorie voor God zal zijn, want de Bijbel zegt dat "alle zonden, zonden zijn", er is geen grote of kleine zonden; te beginnen met liegen. Wees dan ook niet boos op mij. Het is gewoon een stuk advies van een zuster aan een zuster. Laat je gehele verhaal echt zijn. Vergeef me, maar ik zeg het opdat, je je fouten zult corrigeren. Bianca, vertel alles en wees vrij voor altijd. Als ik je niet had leren kennen, had ik niet geweten hoe lief je bent.

Ik had niet om feedback van een celgenoot gevraagd en in eerste instantie was ik geïrriteerd dat ze mijn spullen had genomen zonder toestemming. Achteraf gezien was ik enigszins blij met de terug-

koppeling want het was een bevestiging van de woorden van de OIC.

In je handen heb je het eindproduct, welke het resultaat is van aanpassingen en bewerkingen van de initiële tekst. Hopelijk zul je, nadat je klaar bent met het lezen van mijn verhaal, niet dezelfde fouten maken die ik in het verleden had gemaakt. Indien je nu daarmee bezig bent, hoop ik dat je stopt. Toen was ik onwetend en zonder kennis van de Heer.

Nu wil ik dat de hele wereld te weten komt dat, ongeacht de situatie, als je je leven aan Jezus Christus geeft, zal je situatie veranderen.

Lees mijn verhaal en je zult begrijpen hoe het komt dat ik daar zo zeker van ben. Het verhaal begint bij mijn kinderenjaren en de keuzes die ik had gemaakt als tiener en als jongvolwassene. Je krijgt informatie over de gevolgen van mijn keuzes en de manier waarop ik in een periode van mijn leven had gehandeld. Die periode is afgesloten, gesloten voor altijd.

In het laatste hoofdstuk zal ik informatie verschaffen over de kwade krachten op deze wereld die mijn keuzes, mijn leven en mijn manier van leven hadden beïnvloed. Het belangrijkste deel van het laatste hoofdstuk gaat over hoe je de kwade krachten bestraft en ze uit je leven en uit het leven van je dierbaren wegstuurt en weghoudt.

Mijn gebed voor jou is dat de Almachtige God jou zal zegenen en beschermen al de dagen van jou leven. Dat jij (meer) bewust wordt van het feit dat jij de mogelijkheid hebt om te kiezen voor Jezus, de liefde en bescherming die alleen Hij kan bieden. Dat de Heilige Geest je begeleidt en de engelen van God je beschermen terwijl je dit boek leest. Dat je je niet gaat richten op het veroordelen van mijn persoon, mijn houding en gemaakte keuzes, maar dat je ervan bewust wordt dat er achter elke keuze onzichtbare krachten, spirituele krachten, zijn en dat bescherming tegen kwade krachten komt alleen van de Heilige Drie-eenheid: Vader, Zoon en Heilige Geest.

Ooit was ik op zoek naar liefde. Nu, in Jezus, heb ik het allemaal gevonden.

Zegeningen uit het diepst van mijn hart,

Bianca.

MIJN KINDERJAREN

Mijn naam is Bianca Grootfaam en ik schreef de basistekst voor dit boek, toen ik dertig plus was. Ik ben geboren en getogen aan de westkant van Amsterdam, de hoofdstad van Nederland. Mijn ouders komen oorspronkelijk uit Suriname, dat in Zuid-Amerika ligt. Je achtergrond is mogelijk anders dan die van mij, maar je zult zeker in staat zijn om je te relateren aan of begrip te hebben voor de omstandigheden en diens gevolgen beschreven dit boek. Het begon allemaal in mijn kinderjaren.

Mijn kinderjaren

Als ik aan mijn jeugd en kinderjaren denk, kan ik alleen maar zeggen dat ik intens en wanhopig op zoek was naar liefde. Mijn vader was, zoals hij zichzelf noemde, een zakenman. Hij was nooit thuis, wat mij erg verdrietig maakte. In die tijden was hij een drugsdealer en hij was de meeste tijd afwezig; dag en nacht. Ik zag hem het meest 's ochtend vroeg, als ik naar de badkamer ging om mijn be-

hoefden te doen en gebruik maakte van de gelegenheid om een kijkje naar hem te nemen terwijl hij lag te slapen.

Ik maakte er een gewoonte van om geld te stelen uit zijn zak, terwijl hij lag te slapen. Daar hij veel geld had, had hij niet in de gaten dat er wat geld ontbrak. Tenminste, hij had nooit bij mijn zus of bij mij erover geklaagd. Rond de tijd dat mijn moeder mijn zus Mariska en ik wakker maakte voor onze bad ter voorbereiding voor school, was vader ofwel aan het slapen, feitelijk snurken, of hij was al vertrokken. Er was geen gelegenheid voor een "*goede morgen pa*" of een knuffel voor mijn zus en mij in de ochtenduren.

Mariska is de enige zus die ik heb en ze is elf maanden ouder. Wij waren gewend om samen met onze moeder naar de kleuterschool, en later naar de lagere school, te lopen. Het was een wandeling van slechts 5 minuten. Onze moeder was degene die verantwoordelijk was voor de voorbereiding van onze broodjes voor school, maar spijtig genoeg, had ze dit gedaan met weinig liefde. Wanneer wij onze broodtrommels op school openden, merkten wij op dat het brood een groene kleur had aan de binnenkant omdat het beleg groene kaas was. Voor de zoveelste keer groene kaas. Groene kaas ontleent haar kleur en naam aan de kruiden en specerijen waarmee het wordt gemaakt. Het is een dure kaas maar als kind wil je een boterham met kinderlekkernijen zoals chocopasta of boterhamworst. Boven alles, wens je boterham dat met liefde is voorbereid.

In die jaren was er weinig tot geen geluk in het leven van mijn moeder. Mijn vader was een knappe man en de dames mochten hem graag. Op zijn beurt, gaf hij ze aandacht met alle gevolgen van dien. Dit alles gaf mijn moeder gevoelens van bitterheid, jaloezie en alles wat je maar kunt bedenken in dit soort situaties. Daar er geen positieve verandering kwam in hun huwelijk, belandde mijn

moeder op het punt van ernstige depressie. Deze situatie heeft geleid tot het gebruik van medicaties, en in die dagen misschien ook meer. Ze was zo depressief tijdens die eerste jaren van mijn leven en de jaren die daarna volgden, dat ze geen liefde aan ons kon geven. Ze raakte zo gehecht aan het gebruik van haar medicijnen, dat ze een keer de hele dag sliep en ze vergat om ons van school op te halen. Mijn moeder was zo gekwetst in haar gevoelens, dat ze niets wou vieren. Geen kerstmis, verjaardagen, Moederdag of iets anders dat enig geluk aan de familie zou brengen.

6-jarige Bianca

Zij besteedde weinig aandacht aan ons. Zo heeft zij mij niet geleerd te koken of het huis schoon te maken. Mijn gebrek aan bovengenoemde kennis had een zeer slechte invloed op mijn huwelijk. In de hoofdstukken 3 en 4 zal ik ingaan op mijn huwelijk en alles wat daarmee verband hield.

Tot de dag van vandaag (bij het schrijven van de basistekst van dit boek) zijn de wonden van het verleden in het hart van mijn moeder nog niet volledig genezen. Wanneer ik terugdenk aan mijn jeugd, was het alsof alles hopeloos leek en vanwege die omstandigheden, was mijn zus Mariska nooit tevreden met zichzelf.

***Onze ouders gaven ons geld,
maar geen liefde***

Mijn grootmoeder en haar steun

Mijn zus en ik hadden onszelf opgevoed met wat hulp van onze grootmoeder, oma Cornelia. Zij was de liefste oma die iemand ooit zou kunnen hebben. Zij kwam dagelijks naar ons huis, daar zij zo bezorgd was over ons welbevinden, maar soms deed mijn moeder de deur niet open voor haar. Mijn zus en ik gingen dan huilen want we wilden naar oma toe. Ik herinner me nog heel goed die ene keer, op mijn verjaardag, dat oma met een verjaardagstaart kwam, maar mijn moeder had gezegd dat niemand de deur mocht openen.

Oma had geen andere keuze dan de taart weer mee te nemen. Dat was erg verdrietig. Kort gezegd, onze ouders gaven ons geld, maar geen liefde.

Ik zag mijn moeder of mijn vader nooit bidden of naar de kerk gaan. Ik was dus niet bekend met de overtuigingen en gewoontes van een gelovige. De basisschool waar ik naar toe ging, die in het westelijke deel van de stad lag, was verbonden aan de Rooms-Katholieke Kerk. Eens in de zoveel tijd ging ik naar de kerkdienst, maar ik snapte niet wat er tijdens de diensten gebeurde. Mijn grootmoeder was degene die mijn zus en ik had geleerd om te bidden, om het gebed 'Onze Vader' te zeggen en om barmhartig te zijn. Als wij bij oma bleven eten 's avonds, zeiden wij voor het eten: "*Heer, zeg dit voedsel. Amen*" en we maakten het kruisteken in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest.

Toen we wat ouder waren, ongeveer 12 jaar oud, bezocht grootmoeder volgens mij de diensten van de Evangelisch Broeder Gemeente. Wij trokken mooie kleding aan en gingen naar de diensten om te zien of we een knap vriendje konden vinden. Vanwege het voorgenoemde luisterden wij (mijn zus en ik), nooit naar de prediking. Echter, we genoten van het feit dat we daar waren.

Hoewel grootmoeder kerkdiensten bijwoonde, geloofde ze in en beoefende ze fetisjisme. Ze maakte er een gewoonte van om ons te baden met bloemen en drankjes, vooral op nieuwjaarsdag. Als wij ziek waren, organiseerde haar familie "culturele feesten" waar de mensen zouden dansen en geesten oproepen. Aan ons werd verteld dat het feest was om ons te helpen. Dit is wat ik heb meegemaakt en geleerd over het leven van een gelovige. Later heb ik geleerd, in

eerste instantie door mijn zoektocht naar manieren om te veranderen, wat een ware gelovige in Jezus is.

Mijn educatie en talent

Door de jaren heen was de situatie thuis niet beter op geworden. Mijn moeder en mijn vader vochten vroeger heel vaak en heel heftig. Ik herinner me nog een keer, vroeg in de ochtend, toen mijn vader mijn moeder had geslagen en zij had hem teruggeslagen. Ik verstopte me onder het bed, omdat ik niet wilde zien hoe ze elkaar pijn deden. Het was zo afschuwelijk en beangstigend. Ik wilde mijn moeder en mijn vader niet verliezen als gevolg van een gevecht. Ik plaste in mijn bed en zoog op mijn duim, beide meer als een uiting van mijn angst dan dat het incompetentie betrof.

Toen ik 13 jaar was, begon ik te spijbelen en te zwerven in de straten van Amsterdam-Oost omdat ik me gewoonweg op school niet kon concentreren. Als ik in de klas was, zat ik te denken aan wat thuis mogelijk gaande was. In die periode zat ik op een school in het oostelijke deel van Amsterdam. Ik leefde echt in angst en trauma. Ik was zo bang en voelde me emotioneel slecht, maar ik had met niemand erover gesproken. Ik wilde leven, een leven met stabiliteit, eenheid en liefde, maar mijn ouders konden mij daarin niet voorzien. Als gevolg van bovengenoemde, gaf ik de voorkeur aan om met mijn klasgenoten naar huis te gaan en in hun buurt rond te lopen in plaats van naar huis te gaan. Wij zaten op school in Amsterdam-Oost, maar de meeste van mijn klasgenoten woonden in Amsterdam-Zuidoost, de zogeheten Bijlmer gebied. Ik ging vaker in Amsterdam-Oost op straat hangen,

plezier maken met mijn vrienden, uitgaan naar clubs en het hebben van vriendjes. Mijn moeder sloeg me elke dag. Was het niet voor het plassen in bed, dan was het om te laat thuis komen.

Als ik denk aan de manier waarop ik me gedroeg, kan ik alleen maar zeggen dat God echt van me hield en nog steeds van mij houdt. Ik maakte er een gewoonte van om 's nachts op straat te lopen, met meerdere vriendjes omgaan die mij ziektes hadden kunnen geven. Ondanks de aandacht die ik op straat, kreeg, voelde ik me ongelukkig. Het grootste deel van de tijd voelde ik me verdrietig. Als ik verdrietig was, luisterde ik naar de platen van mijn vader met de nummers van Carla Thomas, waaronder *'No pain no gain'* of *'If you should lose me you lose a good thing'*. Ik luisterde ook naar Surinaamse muziek en er was een lied waar ik heel veel van hield. Het lied was getiteld *'Mi jere fu ding tra wang dat you na wang waka mang'* wat betekent dat ik heb gehoord dat je een man van de straat bent. Ik kan me de naam van de groep die dat lied zong niet meer herinneren.

Door te luisteren naar muziek voelde ik me op mijn gemak. Ik hield van muziek vanaf de tijd dat ik vijf was. Op de lagere school kwam ik erachter dat ik kon zingen, en vanaf dat moment was ik geïnteresseerd in het zingen. Tijdens die eerste jaren, hadden mijn moeder en mijn vader mij niet ondersteund, omdat zij te druk bezig waren met zichzelf. Jaren later, als dit ter sprake kwam, beweerden zij dat het gebrek aan mij te danken was omdat ik na school op straat zwierf.

Een keer in Amsterdam-Zuidoost, om precies te zijn in de wijk genaamd Kraaiennest, zat ik buiten rond 20:00, dit terwijl niemand van mijn leeftijd er nog was. Het was al donker. Ik was ongeveer

13 jaar. Een dame liep langs en toen onze ogen elkaar kruisten, stopte ze. Ze bleef naar mij kijken en sprak tot mij door te zeggen: *"Hey meisje, ik wil dat je naar huis gaat. Waar zijn je ouders?"* Ik stak mijn duim in mijn mond en staarde naar haar. Mijn houding schrikte haar niet af en ze vroeg me om met haar mee te gaan. Ik kende haar niet, maar toch had ik gereageerd op haar verzoek door op te staan en te lopen in de richting waar zij naartoe ging. Zij nam me mee naar haar huis en eenmaal daar vroeg zij mij om mijn moeders telefoonnummer. Omdat ik bang voor de reactie van mijn moeder was, gaf ik haar het telefoonnummer van mijn grootmoeder. Het was al 22:00 uur toen de dame met oma die nacht sprak. Aan de hand van de woorden die ik haar hoorde spreken, haar expressie en de toon van haar stem, concludeerde ik dat ze een leuk gesprek aan het voeren waren. Ik denk dat naderhand, oma met mijn moeder had gebeld en haar verteld had dat ik bij haar was om mij te beschermen.

Die nacht bleef ik in het huis van deze dame. Haar naam was Diana Blijd en ze was erg aardig voor me. Ze stelde me een aantal vragen waarop ik antwoord gaf. Ze vroeg ook waarom ik niet naar huis wilde gaan. Zodra ik die vraag had beantwoord, strekte ze haar armen naar me toe, omhelsde me en vertelde me dat alles in orde was. Ze gaf me een schone set van nachtkleding om aan te trekken en een kopje thee. De sfeer was leuk en warm; zo anders dan wat ik gewend was. Zodra ik klaar was, begeleidde ze me naar de slaapkamer waar ik kon blijven voor de nacht. Een slaapkamer voor mij alleen. Toen ik op het bed lag, bedekte ik mijzelf met het dekbed en viel snel in slaap. Ik werd de volgende ochtend wakker, nam een douche, ontbeet en ging naar school. Die middag ging ik naar huis want ik moest me omkleden. Na die dag bleef ik in contact met mevrouw Blijd.

Omdat ik regelmatig in haar wijk was, ging ik haar opzoeken. Soms had ik zelfs gebruik c.q. misbruik gemaakt van haar gastvrijheid en bleef dan voor de nacht. Bij die gelegenheden, als zij aan mij vroeg of mijn ouders wisten waar ik was, verzocht ik haar om te bellen met mijn grootmoeder om haar te informeren. Ik had echt genoten van de gespreksmomenten die wij hadden. Het was tijdens een van deze gesprekken dat ik had gehoord dat ze een organisator van jeugd evenementen was. Om precies te zijn, was ze gewend om talentvolle jongeren bij elkaar te brengen en ze te trainen in kunst zoals het bespelen van muziekinstrumenten, zang, poseren en catwalk lopen. Bovendien regelde ze shows waar jongeren hun talenten konden tonen. Haar werk was vooral gericht op het van de straat houden van de jongeren. Ze werkte veel vanuit het centrum genaamd Bontekraai in de buurt Kraaiennest van Amsterdam-Zuidoost.

Ik vond het werk van mevrouw Blijd erg leuk en interessant, want ik was zeer geïnteresseerd in de kunst van het zingen. Op de basisschool had ik een keer deelgenomen aan een zangwedstrijd welke was georganiseerd door de leerkrachten en ik had de eerste prijs gewonnen. Ik vertelde mevrouw Blijd dit alles en ze nodigde me uit om deel te nemen aan de activiteiten op de Bontekraai in plaats van op straat te blijven hangen. Ik nam haar aanbod aan en al snel was ik bijna elke dag in het centrum. Ik nam deel aan catwalk training, shows waar wij kleding moesten showen op de catwalk en ik had ook deel uitgemaakt van het koor. Het koor was zeer actief met het geven van presentaties. Ik herinner me dat een keer op Kerstmis we een optreden gaven bij de gevangenis in Amsterdam. Mevrouw Blijd was zeer professioneel. Een keer kreeg ze een contract voor een optreden van het koor in een nieuw tv-programma in Italië. Alle koorleden moesten toestemming van hun ouders vragen om

mee te mogen doen aan dit programma, vooral omdat er gereisd moest worden. Ik ging naar mijn ouders en verzocht hen om de benodigde papieren te ondertekenen. Jammer genoeg, moest ik de koorleden uitzwaaien en zag de bus weggrijden. Ik had geen toestemming gekregen om deel te nemen want mijn moeder had geweigerd om mij te laten participeren. Ondanks deze teleurstelling, kijk ik terug op deze periode als een periode waarin mevrouw Blijd geprobeerd heeft me enkele fundamentele aspecten te geven die ik nodig had in mijn leven die toen nog ontbraken.

De training die ik van Diana kreeg, gaf me meer vertrouwen voor mijn presentaties op het podium. Sommige kennissen van mij wisten dat ik goed kon zingen en zij nodigden me uit om mee te doen met hun band. We waren min of meer in dezelfde leeftijdscategorie, de leeftijd van 14 jaar. Wij waren een band bestaande uit vier meisjes en mensen maakten er een gewoonte van om een van de meisjes Chaka Kan te noemen vanwege haar kapsel. Een lied dat we graag zongen was: *'You don't have to tell me'*. Ik kan me nu niet herinneren wie de oorspronkelijke zanger van dat lied was. Ieder van ons had een sologedeelte bij het uitvoeren van het lied en in 1988 reisden we rond de grote wijken van Amsterdam om de presentaties te geven. Daarna kwam het moment waarop ik een kans kreeg om mijn zangcarrière naar een hoger niveau te tillen.

Mijn zus had een vriendin die de daken van de hemel kon zingen. Op een dag vroeg zij aan mij of ik wilde deelnemen aan een zangwedstrijd echter deze wedstrijd was bedoeld voor volwassenen. Ik had een grote bouw vergeleken met andere kinderen van mijn leeftijd en daarom leek ik veel ouder. We dachten dat het niet zou

opvallen dat ik te jong was om deel te nemen. Aan de andere kant was er mijn moeder en haar mening. Ik wilde dol graag meedoen, maar ik wist dat mijn moeder het nooit zou toestaan. Ik wist dit door een eerdere incident. Personen afkomstig van Caribische eilanden hadden een carnavalsactiviteit georganiseerd en zij hadden gevraagd of Chaka Kan, Sas (de bijnaam van een ander lid van de groep) en ik konden komen zingen. We gingen naar het evenement zoals afgesproken, maar ik had mijn moeder niet verteld. Mijn moeder was thuis die avond en rond 19:00 vroeg zij aan mijn zus waar ik was. Zodra zij wist waar ik was, ging zij ernaartoe en gaf mij waar iedereen bij was een pak slaag. Ik schaamde me rot. Laten wij het maar weer hebben over de zangwedstrijd.

Zoals ik al eerder zei, was ik aan het twijfelen om deel te nemen gezien wat op de carnavalsactiviteit was gebeurd. Zingen was altijd mijn passie geweest, en daarom had ik besloten om toch deel te nemen; ik was me volledig van bewust dat het zou kunnen betekenen dat ik elke dag een pak slaag zou krijgen. Ondanks deze kansen daarop, besloten mijn vriendin en ik dat ik me de volgende dag zou gaan inschrijven voor deelname aan de zangwedstrijd. Die avond kon ik niet slapen.

Ik kan me niet meer herinneren wie de zangwedstrijd had georganiseerd, maar ik weet nog wel de flyers en posters van de wedstrijd die geplakt waren op bijna alle bushaltes in de buurt Ganzenhoef, de wijk in Amsterdam-Oost waar ik toen vertoefde. De selectierondes werden gehouden in de muziekstudio Melody Line en de finale was gepland op een andere locatie in Ganzenhoef. De volgende ochtend ging ik persoonlijk naar de studio en schreef me in voor deelname aan de zangwedstrijd. Ik kreeg te horen dat ik de volgende keer 50 gulden en een master tape moest meenemen. De master tape was nodig opdat de band de muziek kon spelen die ik wilde.

De dagen gingen voorbij en de dag waarop de voorrondes zouden beginnen brak aan. Er waren zo'n 50 deelnemers en men moest zingen tot de laatste vijf werden gekozen. Ik dacht dat ik het niet zou halen vanwege mijn figuur en door het feit dat ik een vrouw ben.

Ondanks alles, slaagde ik erin om in de wedstrijd te blijven. Twee weken lang, kreeg ik iedere dag een pak slaag van mijn moeder omdat ik de huisregel overtrad. We moesten om 6 uur 's avonds in de studio zijn en dat was dezelfde tijdstip waarop wij ons moesten voorbereiden om naar bed te gaan volgens de regels van mijn moeder. Dus elke keer dat mijn moeder me had geslagen, zei ik in mijn hart: *"Ik zal zingen, zelfs als ik hiervoor moet sterven!"* Dat is de liefde die ik had en nog steeds heb voor muziek.

De finale zou op een vrijdagavond plaatsvinden. Ik besloot de avond voor de finale om van huis weg te lopen. Ik kocht voor mezelf een mooie spijkerrok, een zwart korset top en een paar zwarte pumps, en ik ging naar de woning van Diana. Diana was niet thuis, maar ze had me eerder verteld hoe ik naar binnen kon en zo op haar kon wachten. Zodra ik beseftte dat het de week was waarin Diana een paar dagen afwezig zou zijn, besloot ik om voor die nacht in haar huis te blijven. Ik werd de volgende ochtend wakker en ik was klaar voor de finale. Ik maakte mijn arrangementen en arriveerde al heel vroeg, ver voor 18:00, op de plaats waar de wedstrijd zou worden gehouden. Ik ging naar de kleedkamer om te wachten tot het moment dat de finalisten zouden worden opgeroepen voor de presentaties. Het viel me op dat de jury van die dag uit drie volwassen en bekende personen bestond. Eén van hen was een man bekend onder de naam Bem en een andere was een vrouw die deel uitmaakte van de zanggroep genaamd 'Oema Soso'. De jury riep de deelnemers één voor één op voor de laatste optredens. Ik was de

derde persoon die werd opgeroepen en ik zong: ‘*Many rivers to cross*’ en ‘*A woman in love*’. Toen ik klaar was met zingen, ging ik terug naar de wachtkamer.

Ik was erg nerveus, zo nerveus dat ik hevig begon te zweten. Ik was zenuwachtig omdat ik van huis was weggelopen en het was al erg laat. Ik denk dat het toen rond middernacht was, maar de enige vraag die in mijn gedachten bleef circuleren was: Zal ik winnen?

Ik gluurde naar de personen die in het publiek zaten om te zien of ik een bekende zag, maar het waren vooral volwassenen en niemand kwam mij bekend voor. Sommige vrienden van mij waren aanwezig, maar ik was niet in staat om ze te herkennen in het publiek. Nadat alle 5 finalisten de mogelijkheid hadden gehad om hun presentaties te geven, was er een pauze.

Na een tijdje waren de juryleden klaar met het tellen van de punten en het rangschikken van de deelnemers en gingen zij over tot het verdelen van de prijzen. Ze begonnen met de derde plaats. De naam van de finaliste werd geroepen en de betreffende persoon liep richting het podium om de prijs in ontvangst te nemen. Toen hoorde ik ze mijn naam roepen. Ik was zo zenuwachtig om naar buiten te gaan, dat de gastvrouw naar me toeliep, nam me ter hand en begeleidde me naar het platform, terwijl ze in haar andere hand de beker voor de tweede plaats vasthield. Ik had gewonnen. Niet de ultieme prijs; eerste prijs, maar de tweede plaats wat zeker niet slecht was.

Zodra de wedstrijd voorbij was, kwamen een aantal van mijn vrienden die aanwezig waren naar me toe en ze juichten voor mij en feliciteerden me. Ik was erg blij, maar tegelijkertijd was ik bang dat mijn ouders me zouden slaan als ik eenmaal thuis zou arriveren. Ik vertelde mijn vrienden dat ik van huis was weggelopen en een van hen bood mij aan om bij haar te blijven logeren, omdat ze wist dat haar moeder het voor een paar dagen niet erg zou vinden.

De volgende dag, zaterdag, werd ik wakker in het huis van mijn vriendin en haar familie. Ze had haar moeder gevraagd of ik die nacht mocht blijven daar het toch weekend was. Ik kon kleding lenen en we hadden een geweldige dag. In de avond gingen we naar een danswedstrijd in de buurt en tot mijn eigen verbazing won ik daar ook een prijs. Deze prijs was zelfs een vermelding in de lokale krant waard. Daar we een nieuwe reden hadden om te vieren, bleef ik ook die nacht overnachten. Mijn moeder realiseerde zich op de zondag dat ik al drie dagen niet thuis was geweest en ze vertelde dat aan mijn vader, wie meteen een zoektocht naar mij opstartte. Mijn zus nam contact op met een aantal van mijn vrienden en zo kwamen zij erachter waar ik was. Mijn vader en mijn zus kwamen mij ophalen bij het huis van mijn vriendin.

Toen wij thuis arriveerden, zei mijn vader tegen me dat hij niet wist dat ik zo goed kon zingen. Ondanks de positieve reactie kreeg ik een pak slag van mijn vader voor het feit dat ik weg was gelopen. Dit keer was een pak slaag meer dan gerechtvaardigd. De reactie van mijn moeder was zoals gewoonlijk. Uiteindelijk, was het allemaal goed gekomen. Ik was weer thuis bij mijn familie met de hoop dat alles goed zou blijven, maar het was jammer genoeg voor een korte, zeer korte periode.

Bianca tijdens zangwedstrijd op de basisschool.